

Arrest

nr. 351 028 van 29 juli 2026
in de zaken RvV X / IX en RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 november 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) (zaak X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, en X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 24 november 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 november 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) (zaak X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud).

Gelet op de beschikking van 8 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd door de verwerende partij onontvankelijk bevonden bij beslissing van 6 november 2025.

Ook op 6 november 2025 nam de verwerende partij de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: A., M.
geboortedatum: *.1988
geboorteplaats: *
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Enkel het oudste kind is leerplichtig maar betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

Ook in hoofde van verzoekster en de minderjarige kinderen werd die dag een bevel om het grondgebied afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: B., F.
geboortedatum: *.1989
geboorteplaats: *
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

*A. Y., geboren op *.2020, nationaliteit: Marokko*

*A. Z., geboren op *.2022, nationaliteit: Marokko*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Enkel het oudste kind is leerplichtig maar betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

Het beroep dat verzoekers tegen de hiervoor vermelde onontvankelijkheidsbeslissing hadden ingediend, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 351 026 van 29 juli 2026.

2. Samenvoeging

In het kader van een goede rechtsbedeling past het om de zaken, die betrekking hebben op de leden van hetzelfde gezin en waarin onder meer dezelfde middelen worden aangehaald, samen te voegen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel in de eerste zaak luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet.

‘Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.’

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel ‘moet’ afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel,

Artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 2 van die wet. Echter, artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

*2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.
(...)”*

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet geeft verschillende gronden op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, een geldig visum is er slechts één van.

De bestreden beslissing miskent de mogelijkheid om op basis van de documenten genoemd onder 1° toegang tot het Rijk te verkrijgen.

Dit is simpelweg op te maken uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen.

De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.1.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...].”

De verwerende partij heeft ter zake vastgesteld dat verzoeker “niet in het bezit [is] van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist. Hij is evenwel van mening dat artikel 2 van de Vreemdelingenwet verschillende gronden geeft “op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten”, dat een geldig visum er slechts één van is en dat de bestreden beslissing de mogelijkheid miskent om op basis van andere, door artikel 2, 1° van de Vreemdelingenwet genoemde gronden toegang tot het Rijk te verkrijgen.

Aangezien hij evenwel niet aantoont dat hij houder is van (één van) de bij artikel 2 vereiste documenten die hem toelaten om op het grondgebied te verblijven, heeft hij geen belang bij zijn grief dat er in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar de in artikel 2, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde documenten of dat niet werd onderzocht of hij op een andere basis een verblijfsrecht heeft.

Waar verzoeker verder nog betoogt dat moet worden gemotiveerd dat hij geen aanspraak kan maken op de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, wijst de Raad erop dat hierna zal blijken, enerzijds dat werd gemotiveerd inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de weerspiegeling vormt van deze meer voordelige bepalingen, en anderzijds dat ter zake geen schending wordt aangetoond, zodat verzoeker geen belang heeft bij deze grief.

3.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2.1. Het tweede middel in de eerste zaak is identiek aan het eerste middel in de tweede zaak en luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 74/14 vreemdelingenwet. Schending van de formele en materiële motiveringsverplichting. Schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

Eerste en enig onderdeel,

Er wordt een termijn gegeven van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn.

Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de afwijking steunt.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt.”

3.2.2. Artikel 74/14, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.”

Paragraaf drie van deze bepaling legt vast in welke gevallen kan worden afgeweken van deze termijn, in welk geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bepaalt.

De bestreden beslissingen verlenen een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Nu er dus niet in een afwijking van deze termijn wordt voorzien, kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat *“dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de afwijking steunt”*.

3.2.3. Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.1. Het derde middel in de eerste zaak is identiek aan het tweede middel in de tweede zaak, en luidt als volgt:

“DERDE MIDDEL: Schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht. Schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

• het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

• het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

“Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).”

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

“2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in

het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond."

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat met zijn gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Verzoeker had gewezen op de humanitaire redenen vermeld in de aanvraag van 25.04.2025 op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De argumenten die daarin voor de ontvankelijkheid en de gegrondheid worden aangehaald worden hier voor herhaald aanzien en hadden door verzoeker kunnen aangehaald worden wanneer hij over het bevel was gehoord.

Het volstaat niet te stellen dat deze aanvraag en haar inhoud gekend was door verwerende partij om het hoorrecht niet te valoriseren. Er is een verschil om gehoord te worden in het kader van een bevel met de argumenten die voor het aanhalen van buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis vreemdelingenwet worden ontwikkeld. Een dergelijke aanvraag kan het hoorrecht niet vervangen. Wanneer verzoeker de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Ondertussen is verzoeker in België immers vader geworden voor de derde keer.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM."

3.3.2. Het vierde middel in de eerste zaak luidt als volgt:

"VIERDE MIDDEL: Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 3 en 8 EVRM. Schending artikel 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag van 20 november 1989.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezins- en familiale toestand van verzoeker.

Verzoeker heeft een reëel gezins- en privéleven in België. Ondertussen is verzoeker in België immers vader geworden voor de derde keer.

Verwerende partij diende verzoeker hierover te horen en had er bijgevolg rekening mee moeten houden, minstens moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden.

Verzoeker verwijst naar arrest RvV nr. 186 639 van 9 mei 2017 waarbij een bevel van 19.8.2015 vernietigd werd worden als motief voor de vernietiging de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel gegeven (zie pagina 5-6 arrest). Verzoeker verwijst naar arrest RvV van 13 juni 2018 waarbij het bevel van 2.8.2017 vernietigd werd worden als motief voor de vernietiging precies de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet gegeven (zie pagina 7-9).

Het hier bestreden bevel negeert volkomen wat in die arresten is gesteld en neemt exact dezelfde beslissing.”

3.3.3. Het derde middel in de tweede zaak herneemt het hiervoor geciteerde middel, met dat verschil dat verzoekster erop wijst dat zij inmiddels voor de derde keer moeder is geworden en dat over de situatie van de kinderen die haar moeten vergezellen het volgende wordt toegevoegd:

“Het kind kan niet gevraagd worden dat hij het land zouden verlaten, daar dit een schending van de artikels 3 en 24 van het Kinderrechtenverdrag zou inhouden.

Er is met deze gezinssituatie totaal geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel.

Verzoekers hadden in de regularisatieaanvraag verwezen naar de met stukken gestaafde situatie van het kind die naar school gaat, enz...

Verwerende partij diende verzoekster hierover te horen en had er bijgevolg rekening mee moeten houden, minstens moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.”

En

“Vermits het kind minderjarig is dient met de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag rekening te worden gehouden.

De artikels 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag werden zo niet gerespecteerd. Algemeen dient bovendien een proportionaliteitsafweging te geschieden op basis van artikel 8 EVRM. Een proportionaliteitsafweging houdt in dat de belangen van de Belgische Staat concreet en genuanceerd worden afgewogen tegen de belangen van verzoekster. Dergelijke afweging is totaal afwezig in de bestreden beslissing.”

3.3.4. Deze middelen worden samen beoordeeld.

3.3.4.1. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) (RvS 233.719, 3 februari 2016). Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet hij niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 60).

Verzoekers stellen dat, moesten zij zijn gehoord, zij hadden kunnen opwerpen dat rekening moest worden gehouden met hun gezins- en familiale toestand en hadden kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM, nu zij ondertussen in België voor de derde keer ouders zijn geworden. Zij zouden ook gewezen hebben op de humanitaire redenen die zij hadden aangehaald in hun verblijfsaanvraag.

In de mate dat verzoekers zich beroepen op de elementen die zij in het kader van hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hadden ingeroepen, moet het volgende worden gesteld:

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden bevelen pas werden genomen nadat verzoekers' aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkenen toelaten om de aanvraag uitzonderlijk in te dienen in België in plaats van in het herkomstland. Er wordt dus geantwoord op de vraag of verzoekers al dan niet naar het herkomstland kunnen terugkeren, met als uitgangspunt de door hen aangehaalde elementen die daaraan in de weg zouden staan. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekers naar behoren hun standpunt kenbaar hebben kunnen maken met betrekking tot elementen die een mogelijke terugkeer zouden kunnen verhinderen, en dat zij hun belangen nuttig hebben kunnen verdedigen middels het indienen van de voormelde aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf en een eventuele actualisatie daarvan. Daarmee is het doel van het recht om te worden gehoord bereikt. In de mate dus dat verzoekers verwijzen naar de geboorte van hun derde kind en stellen dat met deze gezinssituatie geen rekening werd gehouden, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat zij dit gegeven niet ter kennis hebben gebracht van de verwerende partij middels een actualisatie van hun aanvraag en zij niet aantonen dat iets hen daartoe zou hebben verhinderd.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers dan wel beweren dat *“het kind niet gevraagd [kan] worden dat hij het land zou verlaten, daar dit een schending van de artikels 3 en 24 van het Kinderrechtenverdrag zou inhouden”* maar lichten zij niet in concreto toe waarom het in strijd zou zijn met het hoger belang van het zeer jonge kind om zijn ouders mee te vergezellen naar het land van herkomst alwaar zij de gewenste aanvraag kunnen indienen. Eén en ander klemmt des te meer nu de verwerende partij reeds in hoofde van de twee andere kinderen van verzoekers had gesteld dat er in alle redelijkheid van kan worden uitgegaan dat zij gelet op hun jonge leeftijd nog voldoende aanpassingsvermogen hebben en uit het arrest nr. 351 026 is gebleken dat deze beoordeling niet in strijd is met het hoger belang van het kind en evenmin anderszins ondeugdelijk werd bevonden. Dit geldt dan uiteraard ook voor het zeer jonge derde kind in het gezin, minstens tonen verzoekers niet aan dat en om welke reden daar anders over zou moeten worden gedacht. Verzoekers tonen dus niet aan dat het besluitvormingsproces een andere wending had kunnen nemen, mochten zij zijn gehoord vooraf aan het nemen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekers zich verder beroepen op de in de aanvraag ingeroepen elementen om het vermeende belang bij de door hen aangevoerde schending van het hoorrecht te ondersteunen: de verwerende partij kende deze en heeft er rekening mee gehouden om de ontvankelijkheid van de aanvraag - en dus de vraag of de situatie van het gezin een tijdelijke terugkeer bijzonder moeilijk of onmogelijk zou maken - te beoordelen, alvorens zij de bestreden beslissing heeft afgeleverd.

In de mate dat verzoekers willen doen aannemen dat dit alles niet genoeg is, omdat er een verschil is om gehoord te worden in het kader van een bevel, en een aanvraag het hoorrecht niet kan vervangen, lichten zij dit niet toe. De Raad kan ter zake dan ook alleen maar herhalen dat bij het onontvankelijk bevinden van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de verwerende partij zich op het uitgangspunt stelt dat verzoekers tijdelijk kunnen terugkeren met het oog op het aanvragen van de gewenste machtiging en dat een bevel om het grondgebied te verlaten geen andere draagwijdte heeft: aan verzoekers wordt gevraagd om eenmalig uitvoering te geven aan dit bevel, doch het houdt voor hen geen verbod in om zich, in het bezit van de juiste documenten, terug naar België te begeben.

Het middel dat is gestoeld op de schending van het hoorrecht kan dus niet worden aangenomen.

3.3.4.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). De krachtens deze bepalingen te respecteren elementen zijn een

weerspiegeling van de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoekers dwalen waar zij stellen dat er geen enkele overweging aangaande de criteria van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou zijn opgenomen in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Eenvoudige lezing leert dat dat wel degelijk het geval is.

Verder, en zoals hiervoor reeds werd gesteld, heeft de verwerende partij in de onontvankelijkheidsbeslissing rekening gehouden met de elementen die verzoekers in hun aanvraag hadden aangevoerd inzake hun privéleven en de situatie van hun twee oudste kinderen. De Raad heeft in zijn arrest nr. 351 026 vastgesteld dat niet was aangetoond dat deze beoordeling onwettig of niet deugdelijk was in het licht van artikel 8 van het EVRM en de andere bepalingen die het hoger belang van het kind vrijwaren .

Evenzeer werd reeds gesteld dat verzoekers geen actualisatie hadden gedaan van hun aanvraag naar aanleiding van de geboorte van hun jongste kind zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden voorafgaand aan het afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Voorts kan nog worden verwezen naar hetgeen daarover supra reeds werd gesteld. Dat het hoger belang van het jongste kind zou worden geschonden door een tijdelijke terugkeer, is geenszins aangetoond.

Verder, wat het privéleven betreft, werd in het arrest nr. 351 026 gesteld dat het in casu noch onwettig, noch kennelijk onredelijk is vast te stellen dat de elementen van het privéleven en de stavingsstukken die daartoe werden aangebracht niet verantwoord zijn dat de aanvraag in België wordt ingediend. Er werd dus wel degelijk rekening gehouden met het privéleven waarop verzoekers zich hadden beroepen. De verwerende partij heeft echter geoordeeld dat dit niet in de weg staat van een tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

In de mate dat deze overwegingen niet geheel werden overgenomen in de bevelen om het grondgebied te verlaten, kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoekers geen belangenschade aantonen, nu zij op de hoogte zijn van de motieven inzake de mogelijkheid tot terugkeer zoals die zijn veruiterlijkt in de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zij in staat zijn gebleken zich daartegen in rechte te verweren.

3.3.4.3. Het derde en vierde middel, die geen ruimere draagwijdte hebben dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, kunnen niet worden aangenomen.

4. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over de beroepen tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vorderingen tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken, gekend onder de nrs. X / IX en X / IX worden samengevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

S. VANDEVORST

A. WIJNANTS